

Bruksela, 7 czerwca 2019 r.
(OR. en, it, de)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0105(COD)

9313/19
ADD 1 REV 2

CODEC 1080
ENFOPOL 245
JAI 521
EF 194

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Projekt DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającej zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylającej decyzję Rady 2000/642/WSiSW (pierwsze czytanie) – Przyjęcie aktu ustawodawczego – Oświadczenia

Oświadczenie Włoch

Włochy popierają cel projektu dyrektywy w odniesieniu do wykorzystywania informacji finansowych, nie tylko do celów zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, ale również w kontekście innych poważnych przestępstw.

W ostatecznej wersji tekstu uwzględniono co prawda niektóre spośród naszych uwag, a motywy odnoszą się do konieczności wzięcia pod uwagę charakteru, zadań i prerogatyw ustanowionych na mocy prawa krajowego na etapach wdrażania aktu, niemniej Włochy ponownie wyrażają obawy co do przepisu o szczególnych zobowiązaniach państw członkowskich.

Podczas całych negocjacji Włochy wyrażały preferencję dla większej elastyczności we wdrażaniu przepisów dyrektywy.

Oświadczenie Niemiec

Niemcy co do zasady popierają cel projektu dyrektywy, by poprawić dostęp jednostek analityki finansowej (FIU) i organów publicznych odpowiedzialnych za wykrywanie przestępstw, prowadzenie dochodzeń w ich sprawie lub ściganie ich do informacji, by zintensyfikować współpracę pomiędzy stosownymi właściwymi organami i, bardziej ogólnie, wzmocnić dochodzenia finansowe. Niemcy mają jednak znaczące zastrzeżenia do poszczególnych przepisów w kompromisowym tekście, w szczególności do definicji „informacji umożliwiających egzekwowanie prawa” w art. 2 ust. 6 i przepisów art. 9, 10 i motywu 22, które nie należały do mandatu negocyjacyjnego Rady na rozmowy trójstronne uzgodnionego 21 listopada 2018 r. W obecnym kompromisowym tekście wprowadzono znaczne zmiany na gorsze w porównaniu do mandatu udzielonego Radzie oraz, częściowo, w porównaniu do wniosku Komisji.

Niemcy przywiązują szczególną wagę do tego, by poszczególne organy nie miały możliwości obchodzenia wymogów dotyczących gromadzenia danych. Jednak obecnie to założenie stanowi ryzyko, ponieważ definicja „informacji umożliwiających egzekwowanie prawa” w art. 2 ust. 6 lit. (ii) zawiera również dane i informacje, które organ, który o nie poproszono, będzie musiał najpierw zgromadzić. Niemniej w tekście projektu dyrektywy nie przywiązuje się wagi do faktu, czy organ, który prosi o informacje, sam będzie mógł bezpośrednio gromadzić takie dane.

Artykuł 9 zawiera przepis dotyczący ogólnounijnej wymiany informacji pomiędzy FIU, który jest niespójny z dyrektywą w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy [dyrektywa (UE) 2015/849], a w szczególności jej art. 32 i 53. Służba Prawna Rady wyraziła już obawy co do sprzeczności pomiędzy art. 9 i dyrektywą w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy w opinii na piśmie na temat wniosku Komisji (opinia z dnia 12 października 2018 r., ST 13100/18). Obecny przepis w art. 9 nie rozstrzyga tych sprzeczności. Ustanawia szczególne wymogi w odniesieniu do wymiany informacji pomiędzy FIU, która to wymiana wykracza poza zakres ich zadań zdefiniowany w prawie unijnym; tym samym zasada ta narusza swobodę państw członkowskich w zakresie organizacji ich odpowiednich krajowych FIU zgodnie z ich własnym systemem prawnym. Ponadto zasada ta określa pewne szczególne wymogi dotyczące wymiany informacji w odniesieniu do terroryzmu lub przestępczości zorganizowanej, pomimo że ani prawo unijne, czy to w dyrektywie w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, czy w przedmiotowym projekcie dyrektywy, nie daje klarownej definicji tych pojęć, w żaden sposób nie uzasadnia wyposażenia FIU w kompetencje do zwalczania takich przestępstw, ani nie dokonuje jakiegokolwiek rozróżnienia pomiędzy taką wymianą informacji a innymi instrumentami stosowanymi do wymiany informacji pomiędzy policją a wymiarem sprawiedliwości.

Art. 10 przewiduje wymianę danych pomiędzy właściwymi organami różnych państw członkowskich, które, zgodnie z art. 3 ust. 2, są wyznaczone przez odpowiednie państwa członkowskie. Tym samym art. 3 ust. 2 przyznaje państwom członkowskim dużą swobodę w odniesieniu do wyznaczania tych organów, które można wyznaczyć nawet na szczeblu regionalnym, nie centralnym, i które mogą mieć bardzo zróżnicowane zadania; jednocześnie art. 3 ust. 2 nakłada na państwa członkowskie wymóg powiadomienia o ich organach w ciągu czterech miesięcy od zakończenia okresu transpozycji. Z kolei art. 10 nakłada na państwa członkowskie wymóg, by wprowadziły przepis, jeszcze przed końcem okresu transpozycji, dotyczący ogólnounijnej wymiany pomiędzy tymi jeszcze niewyznaczonymi organami. Państwa członkowskie będą zatem musiały wdrożyć, w sposób prawnie wiążący, wymianę informacji we wrażliwym obszarze informacji finansowych, przy czym pozostawić istotne decyzje co do dokonywania (w przyszłości) takiej wymiany innym państwom członkowskim.

Wskazując konkretnie FIU UE jako przykład mechanizmu koordynacji i wsparcia, motyw 22 odchodzi od zadania polegającego na kontroli, które określono w art. 65 dyrektywy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i którego jeszcze nie wykonano.

Ponadto konkretne przepisy dotyczące ochrony danych zawarte w kompromisowym tekście nie wydają się spójne, ponieważ zastosowanie ma mieć dyrektywa (UE) 2016/679 i dyrektywa (UE) 2016/680.

Wyżej wymienione braki sprawiają, że państwom członkowskim jest dużo trudniej zapewnić całkowitą, poprawną i pewną z punktu widzenia prawa transpozycję wymogów dyrektywy. Niemcy zgłaszają zatem zastrzeżenia i nie mogą wyrazić zgody na obecne brzmienie kompromisowego tekstu projektu dyrektywy.
